

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τὸν ἀνακάλυπα τρωπόμενον στὴν ἀποθήκη, πίσω ἀπὸ τὰ δέματα καὶ τὰ βαρέλια.

— Καὶ τί ζητοῦσεν ἐκεῖ;

— Αὐτὸ θὰ μᾶς τὸ πῆ ὁ ἴδιος, κ. κόμη.

Ὁ Μοντεχρήστος κύτταξε τώρα τὸν λαθρεπιβάτη, χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Παρ' ἄλλή τὴν ἀθλιότητα τῶν ρούχων του, ὁ Ἀράρης αὐτός, εἶχε ἐπάνω του κάτι τὸ ἐπιβάλλον. Τὸ ὕψος του ἦταν μεγαλειώδες.

— Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε ὁ κόμης γαλλιστῆ. Ἄλλὰ ὁ ἄγνωστος δὲν ἀπάντησε, λέξ καὶ ἦταν κουφός.

— Ποιὸς εἶσαι; ξαναρώτησε ὁ Μοντεχρήστος, σὲ γλῶσσα ἀραβικὴ αὐτῆ τῆ φορᾶ.

Ὁ ἄγνωστος ἐσκήρτησε. Συγκρατήθηκε ὁμως γρήγορα καὶ ἀπάντησε:

— Εἶμαι ἕνας φτωχὸς ἄνθρωπος.

— Καὶ γιατί τρῶπωσης σὸ πλοῖο;

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἀπάντησε καὶ πάλιν.

Ὁ Μοντεχρήστος τὸν κύτταξε τώρα καλὰ-καλὰ. Χίλιες ὀπίμεις περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό του... Ποιὸς μπορούσε νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος αὐτός καὶ τί ζητοῦσε σὸ πλοῖο; Ἦταν κανένας φτωχὸς καὶ μιστρελλός, Ἀφρικανὸς ποὺ τρῶπωσε στὴ θάλαμη, γιὰ νὰ γυρίσῃ δωρεάν στὴν πατρίδα του;

Ὁ κόμης δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ.

Τέλος ρώτησε πάλι τὸν Ἀραβῆ:

— Ζούσες ὡς τώρα στὴ Γαλλία;

— Ναί, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά.

— Καὶ πῶς εἶχες ἔρθῃ στὰ μέρη αὐτά;

— Μ' ἕνα γαλλικὸ πλοῖο.

— Πρὸ πόσου καιροῦ;

— Ἄλλοιμον σ' ἐκείνον ποὺ μετράει τὰ λεπτὰ τῆς ἡμέρας! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀράρης.

— Ἔστω, εἶπε ὁ Μοντεχρήστος. Ἄφου ἤθελες νὰ γυρίσῃς στὴν Ἀφρικὴ, γιατί δὲν ἐρχόσουν νὰ με παρακαλέσῃς νὰ σε πάρω σὸ πλοῖο μου; Ἄν με παρακαλοῦσες δὲν θὰ σοῦ ἔλεγα ὄχι.

— Νὰ παρακαλέσω! μουρμούρισε ἀγέρωχα ὁ ἄγνωστος.

— Κι' ὁμως μπορῶ νὰ διατάξω νὰ σε ρίξουν στὴ θάλασσα!

εἶπε ὁ κόμης.

Ὁ Ἀράρης σήκωσε τοὺς ὄμους του κι' ἀπάντησε:

— Ὁ Θεὸς εἶπε μεγάλος!

Ὁ Μοντεχρήστος βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Κοφολαῖμης κύτταξε τὸν Ἀραβᾶ σφυγόντας τὶς γροθιές του.

— Ποιὸ καλὰ, εἶπε τέλος στὸν μυστηριώδη ἄγνωστο ὁ Μοντεχρήστος. Ἐκαμες κακὰ νὰ μῆς σὸ πλοῖο κρυφά. Ἐφ' ὅσον ὁμως μῆγκες θὰ σε κρατήσω. Θὰ σε μεταφέρω στὴν Ἀφρικὴ. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ εὐνοχήσῃ κατὰ τὸ δίστασμα τοῦ ταξιδιού. Πήγαινε...

Γυρίζοντας ὕστερα πρὸς τὸν Κοφολαῖμη, πρόσθεσε γαλήνια:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶνε φιλοεξουσιμὸς μου... Ἐπιθυμῶ νὰ τὸν θεωρῆς ἱερό!

Ὁ Ἀράρης, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὀπκλίθηκε μὲ ψυχρὴ ἀξιοπρέπεια, φέρνοντας τὸ γέρι του σὸ μέτωπό του σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τῶν Μουσουλμάνων. Ὅτε ἕνα νεῦρο δὲν εἶχε κινήθῃ σὸ βαθυμελάχρονο πρόσωπό του. Κατόπιν, ἀμίλητος ἐξακολουθητικὰ, τράβηξε πρὸς τὴ σκάλα.

— Ἄ, νὰ σε ρωτήσω καὶ κάτι, ἀκόμη! ξαναπῆ ὁ Μοντεχρήστος. Πῶς λέγεσαι;

— Μαλδάρ! ἀπάντησε ἀπλᾶ ὁ Ἀραβῆ, στρέφοντας.

— Μαλδάρ; ἔκανε ὁ κόμης, παραξενεμένος. Μὰ ἐσὺ εἶπες πρὶν, ὅτι εἶσαι πᾶμταγος!... Καὶ τὸ ὄνομα «Μαλδάρ», τὸ ὁποῖο Ἀραβικὰ σημαίνει «πλοῖσιος», τὸ δίνουν στὴν Ἀφρικὴ, συνήθως, σὲ ἀνθρώπους βαθυπλούτους!

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΛΜΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

— Ὅσοι προστατεύονται ἀπ' τὸ Θεό, εἶνε πάντα βαθύπλουτοι! ψιθύρισε μὲ κατάνυξι ὁ Ἀραβῆ.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ περισσότερὴν προσοχὴ, στὴν κατάπληξι ἐκείνων ποὺ τὸν ἀκούγαν, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει ἀργά-ἀργά τὴ σκάλα, ἡ ὁποία ὠδηγοῦσε ἀπάνω σὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοῖου.

— Χμ!... Καμιά ἐμπιστοσύνη δὲν ἔχω, στὰ ὕπουλα μοῦτρα σου! μουρμούρισε τότε ὁ Κοφολαῖμης, μέσα του. Καὶ τὸ καλύτερο ποὺ ἔχω νὰ κάνω, εἶνε νὰ σε παρακολουθῶ κρυφὰ κι' ἀδιάκοπα!... Ὡ, φαίνεται κακὸς ἄνθρωπος ἐσὺ, κι' ἀσφαλῶς δὲν τρῶπωσης γιὰ καλὸ, σ' αὐτὸ τὸ πλοῖο!

ΓΓ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΙΣ ΕΛΦΙΣ

Δὲν εἶνε εὐκόλο πρᾶγμα, βραβια, γιὰ μιὰ γυναῖκα, ν' ἀποφασίσῃ ἕνα ταξίδι κατὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ στίς ἑπτὰ τὸ πρωὶ νὰ εἶνε κιόλας ἔτοιμη νὰ ξεκινήσῃ!... Καὶ μάλιστα, ὅταν τὸ ταξίδι αὐτὸ εἶνε τόσο μακρυνὸ κι' ἀπρόοπτο!

Ἡ μὴς Κλαίρη Ἐλφισ βίωσεν, ἦταν μιὰ ὑπαρξίς ξεχωριστῆ. Εἶχε ψυχὴ ἥρωϊδος, μέσα σὲ λεπτοκαμωμένο κορμὶ πριγκηπισίου. Μιὰ ἄγρια ἐνεργητικὴς ξεπηδοῦσε συχνά-πυκνά ἀπ' τὸ ἀδυνατισμένο, ἀλλά νευρῶδες, καὶ κομψό, σῶμα της... Καὶ ἀγνά καὶ γλυκὰ μάτια της, ἔπαρναν ἔκφρασι φλογερῆ... Γὰ μιὰ δαιμονισμένη κι' ἀνδρική δραστηριότητα, ἐμψύχωνε τότε τὴ νεαρὴ καὶ θελκτικὴ αὐτὴ ἀριστοκρατίδα!

Ἦσαν μεσάνυχτα πιά, ὅταν ἔφτασε σὸ σπῆτι της ἡ μὴς Ἐλφισ. Ἄφου κανόνισε μὲ τὸν γνωστὸ μαρ ἀποτελεσματικὸ τρόπο τὶς ὑποθέσεις της μὲ τὸν τραπέζιτη Μόρτινερ, ἄρχισε τώρα νὰ προετοιμάζεται δραστήρια. Μόλις ἔξη ὥρες της ἔμεναν, γιὰ νὰ τακτοποιήσῃ τὶς ἀποσκευές της, γιατί—κατὰ τὴν χαρουργή—ἔπρεπε κιόλας νὰ ἔχουν ἐπιβιβαστῇ σὸ πλοῖο, τὸ ὁποῖο θὰ τὶς πηγαινε σὸ ἄγνωστο καὶ μακρυνὸ κι' ἐπικίνδυνον Ἀλγέρι.

Ἡ δυστυχισμένη κυρία Καραμάν, ἡ παιδευγὼς της μὴς Κλαίρη, διαρκῶς «φουσοῦσε καὶ ξεφουσοῦσε», ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς Ἐπιπλωμένης σὲ μιὰ πολυθρόνα, παρακολουθοῦσε τὴν δεικνύουσα νεαρὴ κυρία της νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ μπουλά, δνίκαινα νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ σὸ παραμικρὸν...

Περιωριζόταν μοιάχῃ νὰ κευιᾶ θλιβερὰ τὸ κεφάλι της καὶ νὰ μουρμουρίζῃ στερεότυπα μὲ κλαψιόρικη φωνή:

— Τὶ δυστυχία ποὺ μᾶς βρῆκε, Θεέ μου!... Μὰ τί σὰς ἤρθε, δεσποινίς!... Γιὰ ποῖο λόγο ἀφήνουμε τόσο ξαφνικὰ τὴν ὀμορφὴ Γαλλία, γιὰ νὰ παραδέρνουμε—σὲ λίγο—ἀόμοια στὴ θάλασσα, στοὺς ἀπαίσιους Ἀραβᾶδες, στὰ φειδία καὶ στ' ἀγρίμια τῶν βασῶν; Γιατί δὲν ἐνοείτε ν' ἀκούσετε τὶς συμβουλές μου;... Καὶ τί θὰ πῆ ὁ μυλῶρος κηδεμόν σου γιὰ μένα, ποὺ παραδέχτηκα νὰ σὰς ἀφήσω ἀνεμπόδιστη στὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ τρέλλα σου;

Φυσικὰ, ἡ μὴς Κλαίρη οὔτε εἶνε καθόλου σημασία στίς «κλάψεις» τῆς φτωχῆς παιδαγωγῶς της. Καὶ τόσο, μάλιστα, διπλασοῦσε τὴν δραστηριότητά της, ὥστε στίς τέσσερες τὸ πρωὶ ὅλα ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τὴν ἐπιβίβασι σὸ πλοῖο: Δώδεκα μεγάλα μπουλά, γεμάτα ἀπὸ ἐνδύματα, ἀπὸ βιβλία, ἀπὸ χάρτες, ἀπὸ τρόφιμα, καθὼς καὶ ἀρκετὰ ὀπλα καὶ πυρομαχικά, εἶχαν μεταφερθῇ στὴν προκυμαία, ἔτοιμα νὰ φορτωθοῦν στὸν «Κροκόδειλο» τοῦ πλοιάρχου Οὐάρτμαν!...

— Κόρη μου, μικρούλα μου Κλαίρη, θὰ ποῦ πῆς εἰλικρινὰ αὐτὸ ποῦ σοῦ συμβαίνει;

Τὰ παραπάνω λόγια, τὰ ἐσοτόμοις ἡ κυρία Καραμάν, λίγη ὥρα ἀργότερα—κατὰ τίς πέντε τὸ πρωὶ—ὅταν εἶχαν μῆνι πιά στὴν ἄμαξα ποὺ τοὺς μετέφερε στὴν ἀποβάθρα. Εἶχε σταματήσει τοὺς παραπονετικούς θρήνους της, ἡ ἀγαθὴ παιδαγωγός. Τοὺς ἔβρισκε ἀνώφελους, μπρὸς αὐτὴ βουβή, μὰ ἀκαμπτη ἐπιμονὴ τῆς νεαρᾶς Ἀγγιλίδος. Καὶ βλέποντας τὴ συνγονότητα, τὴ μυστηριώδη αὐτὴ στιγμότητα ποὺ εἶχε τὸ γλωβὸ πρόσωπο της νέας, ἀνισούργησε... Μιὰ μητρικὴ τρυφερότης πλημμύρισε πλέον τὴ στήθι της... Σὰν πολυπύρη γυναῖκα ποὺ ἦταν, μάντεψε κάτι τὸ ξαφνικὸ, τὸ ἀσυνήθιστο, ἀλλὰ

καί το θλιβερό, νάχη μεσολαβήση στή ζωή της δύστυχης έ-
κεινης νέας....

Καί σκίζοντας κοντά της, ενώ ή άμαξα κυλούσε βροντερά
στά κακοτρωμένα «καλιτερίμα» της Μασσαλίας, τή ρώτησε
μέ άγωνιάδη στοργή:

— Κόρη μου... μικρούλα μου Κλαίρη, θά μου πής αυτό πού
σού συμβαίνει;

— Η μίς Κλαίρη σκίρτησε. Ένας στεναγμός φούσκωσε τά
μισοπειραγμένα άπ' τήν κακή άρρώστια στήθη της. Καί μέ
βουρκωμένα μάτια, καί δύσκολα συκρατώντας τήν κρυφή
συγκίνησή της, ψιθύρισε:

— Μη σέ μέλλει, καλή μου κυρία Καραμάν, τί θά πή για
σένα ό μολάρδος κηδεμών μου!... Άν πρόκειται νά χαθώ για
πάντα, έκεί κάτω στά βάθη της Άφρικής, έσένα θά σ' εύγω-
μωνούν οι δικόι μου, γιατί δεν μ' έμπόδισες άπ' τό ταξίδι μου
αυτό!... Θά τους μείνη ή περιουσία μου!

Ένας λυγρός ανέβηκε στό λαρύγγι της παιδαγωγού.
— Άφρησε, κόρη μου, αυτές τίς μαυρές σκέψεις! άπάντησε
κατόπι. Γιατί δεν άποκρίνεσαι κατευθείαν στήν έρώτησή μου...
Γιατί δεν μου έκμυστηρέσεις αυτό πού συμβαίνει στήν καρ-
διά σου... Γιατί προσπαθείς νά μέ γελάσης... Τήν άπορία
τού πατέρα σου καί του άδελφού σου, τή δοκιμάσεις άλλου
πολλές φορές, δίχως ν' άπογορευτείς τόσο πικρά, όσο τώρα.

— Η μίς Κλαίρη στέναξε. Τά χλωμά της μάγουλα κοκκίνισαν.
— Η ταραχή, κ' ή μυστηριώδης ντροπή πού δοκίμασε στήν τε-
λευταία φράση της παιδαγωγού της, ζωγραφίστηκαν ολοφάνερα
στά γαλάζια της μάτια. Καί για νά κρύψη τά συναισθημάτα
της αυτά, άπ' τό έρευνητικό κ' άνήσυχο βλέμμα της κυρίας
Καραμάν, χαμήλωσε τό κεφάλι της άπότομα καί βαθεία....

— Ά, καλά! ψιθύρισε τότε ή παιδαγωγός, μ' ένα χαμόγελο

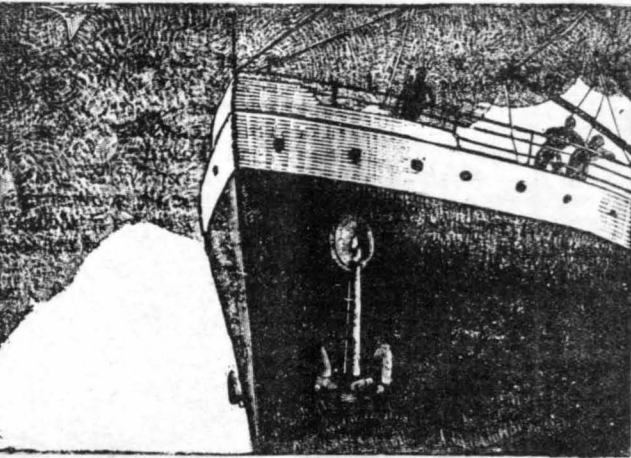
καί μ' άπερίγραπτη έκ-
φρασι στοργής καί χα-
ράς στό πρόσωπό της.
Τά κατάλαβα όλα, τώρα!
Κι' έπειδή ή Κλαίρη
δέν έδωσε καμιά προ-
σοχή στόν ψιθυριστό μο-
νολόγο της κυρίας Κα-
ραμάν, έκείνη εξακολού-
θησε μέ ύφος προσποιο-
τής μυστηριώδες:

— Δεν είμαι πιά εί-
κοσι χρόνων μικρή μου
δπως έσύ!... Πέρασα ό-
μως άπό αυτή τήν ηλικία,
καί νοιώθω καλά τί συμ-
βαίνει στό ρωμαντικό
μυαλουδάκι σου!... Ω,
άσφαλώς κι' έγώ ή ίδια
θά άγαπούσα τρελλά
τόν Μοντεχρήστο, άν ή-
μουν στήν ηλικία σου!...
Κι' έχει βέβαια τό μειο-
νέκτημα νά είνε παντρε-
μένος ήδη, αλλά ή άν-
θρώπινη καρδιά σπάνια
σταματάει μπρός σέ πα-
ρόμοια έμπόδια!

— Η μίς Κλαίρη ξαναστέναξε, πιό πονεμένα, χωρίς, ώστόσο,
νά δοκιμάσει νά διαμαρτυρηθή, για τίς καταπηκτική αυτή
άποκάλυψι της πολύτερης παιδαγωγού της....

Κι' ή κυρία Καραμάν λοξοκυττάζοντάς τήν άνήσυχα, μά
καί χαρούμενα σκέφτηκε:

— Δεν γελάστηκα... Ήταν φυσικό ν' άγαπήση ή ρωμαντική
μικρούλα μου, τόν έπιβλητικό έκείνον Ύπεράνθρωπο... Τρα-
βούδ άκατακίνητα τήν κάθε θυκαίικια καρδιά, τόσο ή αύστη
τή καλλονή του, όσο κι' ό θαυμαστό θρύλοι πού ώμορφά-
νον τή ζωή του... Άς εύχηθώ νά μή βλάψη τή μικρή μου
Κλαίρη, αυτό τό άπελπισμένο κατά βάθος άίσθημά της... Πρός
τό παρόν θμως της είνε σωτήριο, γιατί τήν έμψυχώνει, τής
θερμαίνει τήν κρύα καί πικραμένη καρδιά, καί δίνει κάποιο
ένδιαφέρον φωτεινό στήν σκοτεινή κ' άρρωστη ζωή της!... Ω,
Θεέ μου!... Φύλαξέ τήν, τήν καλή μου καί δυστυχισμένη Κλαί-
ρη!... Καί γλύκανε τά χείλη της, έπιτέλους, μέ μιά άνέλπιστη
εύτυχία....

ΙΔ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Τώρα, θεωρώ μέ άπαραίτητο νά συστήσωμε στους άνα-
γνώστας μας, τόν άξιότιμο πλοίαρχο Ίάκωβο Ουάρτων, κυ-
βερνητή του έμπορο... πειρατικού άτμοπλοίου ό «Κροκόδει-
λος».

Ο καπετάν-Ίάκωβος Ουάρτων, λοιπόν, καταγόμενος άπ'
τή Βαλτιμόρη της Άμερικής, ήταν ένας άπ' τους πιό φημισμέ-
νους λαθρεμπόρους της έποχής του. Γιγαντώσωμος, μέ τετρα-
γώνους ώμους, μέ πελώριο κεφάλι καί μέ μπράτσα σάν χον-
δρά κλαδιά δένδρων, περιστοιχιζόταν στό πλοίο του άπό άλ-

λους όχιώ ναυτες, άνταξίους του.

Φανταστήτε τώρα τήν εύχάρστη έκπληξη, τήν όποία δοκί-
μασε ή μίς Κλαίρη, όταν—κατά τή χαρραυγή—έφτασε έπιτέ-
λους στήν προκυμαία κι' έπιβιβάστηκε στόν «Κροκόδειλο»,
μαζύ μέ τήν κυρία Καραμάν καί μέ τόν ύπηρετή της Τζών!...
Άντίκρυσε δηλαδή έννέα κολοσσούς, οι όποιοι τής φάνηκαν
καταλλήλοτατοι για τό έπικίνδυνο ταξίδι της, έστω κι' άν τά
πρόσωπά τους δέν ήσαν καθόλου συμπαθητικά: Φαινόντουσαν,
τουλάχιστον, ειλικρινή κι' Ιπποτικά, κι' αυτό τής ήταν άρκετό!

Μόλις πάσης, λοιπόν, τό πδί της στό κατάστρωμα του
«Κροκοδείλου» ή μίς Έλφισ, ό καπετάν-Ουάρτων μέ τους ναύ-
τες του προχώρησαν νά τήν ύποδεχτούν.

— Μυλαίδη, έπιπών νά παραδεχτείτε ότι είμαστε έτοιμοι
κι' άκριβείς στή συμφωνία μας! έλεπε ό καπετάν-Ουάρτων μέ
ναυτική άβρότητα, κρατώντας στό χέρι του τό διάβροχο κα-
σέκτο του.

— Δεν είχα καμιά άμφιβολία γι' αυτό, πλοίαρχε! άπάν-
τησε ή μίς Κλαίρη, μέ χαμόγελο, Άλλωστε, ή συστάσεις πού
μούδωσαν για σάς, για τό πλοίο σας, καί για τό πλήρωμα,
είνε άριστές.

Ένας κομικοτραγικός κι' είρωνικός μορφασμός δυσπι-
στίας, παραμόρφωση τό τραγύ πρόσωπο του καπετάν-Ουάρ-
των. Έμεινε σκεπτικός λίγες στιγμές... Άλλά κατόπι, ζέ-
σπασε σ' ένα βροντερό κ' άμέριμνο γέλιο, κι' άπάντησε:

— Μυλαίδη, δέν ξερω καλά—καλά τί είδους συστάσεις
σάς έδωσαν για μάς... Προτιμά λοιπόν νά σάς συστήσω μονα-
χός μου έναν· έναν άπ' τά παλληκάρια μου, για νά ξερετε
καλά μέ ποιους θαχτείτε νά κάνετε!...

Τόν καπετάν Ουάρτων καί τους ναυτες του τους κατηγο-
ρησαν πολλοί για λαθρεμπόρους καί για κούρασούς!... Κανέ-
νας όμως δέν βρέθηκε νά τους πη άνειλικρινείς
καί καταγεγραδες!

— Η μίς Κλαίρη χαμο-
γελούσε. Η άλλοκοτιές
αυτές τόσο τή διασκέδα-
ζαν, ώστε δέν έδινε προ-
σοχή στόν τρόπο πού
δοκίμαζε ή κυρία Καρα-
μάν, καθώς αντίκρυζε
τους έννηά έκείνους ή-
λιωφίμενους καί θαλασ-
σοδερμένους γίγαντας
μέ τά τραχεία μούτρα
καί μέ τά άγριωπά μά-
τια...

— Λοιπόν μυλαίδη,
σας παρουσιάζω πρώ-
τα· πρώτα τόν λοστρόμο
Σαίν... Είνε ένας πρώ-
της τάξεως παληάνθρω-
πος, άριστος όμως ναυ-
τικός, πιστός στό καθή-
κόντά του, καί τέλειος
γνώστης τών κατέργων
της Βαλτιμόρης... Κάθση
σ' αυτά φυλακισμένος
έπί έξη χρόνια, για τί
σκότωσε κατά λάθος έναν κάπως ένοχλητικόν τελωνογύλα-
κα!

— Έ, τά λάθη για τους ανθρώπους είνε, πλοίαρχε! διέκο-
ψε φιλοσοφικά ή μίς Κλαίρη, ή όποια, όπως είπαμε διασκέδα-
ζε έξαιρετικά μέ τίς παραενείες αυτές, σάν γνησία ιδιότροπη
Άγγλις πού ήταν.

— Άλλωστε, ήταν ήδη προετοιμασμένη για παρομοίους εί-
δους έκπληξεις: Ο Τραπεζίτης Μόρτιμερ τήν είχε προειδο-
ποίησε φρονίμη, ότι δέν θάβρισκε βέβαια «άδελάς» τού «Ε-
λέους» ούτε μαθητάκους κολλέγιου άπάνω στό μισοκουσάρρι-
κο πλοίο του καπετάν Ουάρτων.

Ο Σαίν ύποκλήθηκε μπρός στή μίς Κλαίρη, εύγνωμονώ-
ντας τήν για τήν έπικειρή κρίση της για τήν άμαρτηλή ζωή του.

— Καί τώρα, μυλαίδη, σας παρουσιάζω μέ τί σειρά τους
τους ναυτες μου Μπόμπ, Τρικ, Πάντυ, Τάντυ, Μπάντυ, Μόκ,
Πέτερ καί Ράτζουιλ!... Ποιός λίγο· ποιός πολύ, όλοι τους
είνε χρεωφειλέτες της δικαιοσύνης, κι' έχουν άνοιχτές
«μερίδες» στό κατάστιχα της Άστυνομίας... Ωστόσο, είνε
όλοι φιλότιμα κι' Ιπποτικά παλληκάρια, ύπέροχοι στή δου-
λειά τους καί πιστοί στό καθήκόντά τους, άρκεί έννοείται νά
γίνεται δίκαια ή μοιρασιά τών κερδών της κάθε έμπορικης έ-
πιχειρήσεως του καραβιού μου!

Φαρούα χαμόγελα έλαμψαν στις άγριες έκείνες μορφές
των ναυτών, καί τους έδωσαν κάποια έκφρασι άγαθή καί κα-
θησυχαστική. Η μίς Κλαίρη κατάλαβε άμέσως, ότι θά μπορού-
σε νά βασιστή άπολύτως στους έννηά αυτούς θαλασσολόγους
μέ τό σκοτεινό παρελθόν, άλλα καί μέ τήν κατά βάθος παιδι-
κή καρδιά κι' άπλότητα.

Σ' ένα γνήμιμο του καπετάν— Ουάρτων, ή όμός τών ναυ-
τών του διαλύθηκε. Η άποσκευές της μίς Έλφισ, της παιδα-
γωγού της, καί του Τζών, μεταφέρθηκαν άμέσως στό ύπόστεγο
του «Κροκοδείλου», όπου ήσαν κι' ή καμπίνες τους. Ο δέ

πλοίαρχος, πέρνοντας μαζί του την μίς Κλαίρη, τράβηξε για την ιδιαίτερη καμπίνα του λέγοντάς της:

— Καί τώρα, Μυλαίδη, πρέπει να σάς συστήσω στη γυναίκα μου!... Αύτη θά σάς οδηγήσει στην καμπίνα σας, και θά είνε στις άμεσες διαταγές σας άπ' τ'ο πρώτ'ός τ'ο βράδυ, κι' άπ' τ'ο βράδυ ως τ'ο πρωί!... Λέγεται Μινία, ήταν πρώην ά ν θ ρ ω π ο φ ά γ ο ς, και μπορεί ώστόσο να συναγωνιστή στην έπιτηδεύοιτά με τίς καλύτερες καμαριέρες τ'ου κόσμου!

Δέν πρόλαβε ν' αποτελειώση την τελευταία φράση του ό καπετάν-Ουάρτων κι' ή πόρτα τής καμπίνας του άνοιχτηκε. Στο κατάφλι τής φάνηκε τότε μία λυγρόκορμη Ιθαγενής τής Κεντρώας 'Αφρικής, με μαυρομελάχρονο συμπαθητικό πρόσωπο, παχειά σκούρα γελία, κατάλευκα δόντια και σγουρά, κοντά, μαλλιά. Πολύχρωμη, άκορμη τουαλέττα, τής έσφιγγε τόν λαϊμό και τ'ο κορμί, και σερονόταν σχεδόν ως κάτω στο πάτωμα.

Γνωριστήκαμε με τή Μινία, πρό δυό χρόνων! έξήγησε ό πλοίαρχος στην παρανεμένη άπ' τίς άλλοκοτιές αυτές μίς Κλαίρη. Φόρτωνα τότε... Χι... Χι... νέγρους, τ'ο καράβι μου, για να τούς πάω στην 'Αμερική!... Και μιά άπ' τίς νεγρέσσες αυτές τού... Χι... τού φορτίου μου, ήταν κι' ή Μινία... Τή συμπάθησα, δέν τήν... πούλησα, τήν κράτησα μαζί μου, τή βάφτισα, και τή παντρεύτηκα!

'Ενωτμεταξύ ή Μινία με πρόσχαρο χαμόγελο, είχε πλησιάσει. Σάν γυναίκα, με μεγάλη άντληψη κι' έμφωτη καλαισθησία, έκανε μιά άρκετά κομψή υπόκριση στη μίς Κλαίρη και με τερατώδη—άλλά εύκολονόητα πάντως—'Εγγλέζικα, ψιθύρισε:

— Σάς περιμένω, Μυλαίδη... 'Ο σύζυγός μου ήρθε στο πλοίο κατά τ'α μεσάνυχτα, και με διάταξε να στολίσω τήν καμπίνα σας... 'Ακολουθήστε με, σάς παρακαλώ!

Μόλις όμως άνοιξε ή πόρτα τής Ιδιαίτερας αυτής καμπίνας, ούτε ή μίς Κλαίρη ούτε ή Καραμάν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τήν κατάπληξή τους: 'Η καμπίνα εκείνη ήταν πολυτελέστατα στολισμένη, και διασκευασμένη σ' ένα κομψότατο δοματίο ύπνου και στολισμού άριστοκρατίδος κυρίας!

— 'Η μυλαίδη να με συγχαρήση! ψιθύρισε ξανά ή Μινία. Λίγες ώρες είχα μονάχα στη διάθεσή μου, κι έτσι δέν πρόλαβα να στολίσω καλύτερα τ'ο διαμέρισμα αυτό!

— Σέ ευχαριστώ πάρα πολύ, κι' έσέανα και τόν σύζυγό σου, καλή μου Μινία! είπε με διάχυση ή νεαρή 'Αγγλίς, ιουδώνοντας πειά τόν έαυτό της τελείως καθησυχασμένο γιατό μέλλον. Θά...

— Καθόλου μ'ή μ'ας ευχαριστείτε, μυλαίδη! φώναξε τότε πλάι τής ό καπετάν-Ουάρτων, διακόπτοντάς τήν άνοιχτόκορδα. Χώνω πρόθυμα και ό αίμα μου άκόμη, για κοπέλλες, πούχουν λεβεντιά άπάνω τους. Πρώτη μου φορά είδα, στη ζωή μου, να παζαρεύη μιά ώμορφη μαζάχονα—καταμεσής σε κοσμικό χορ—'Ενα καράβι για έκατόν πενήτα χιλιάδες χρυσά φράγκα, και να φύγει ύστερα άπό τέσσερες ώρες για τήν 'Αφρική!...

— 'Αμέσως ύστερα, χαιρετώντας στρατιωτικά ό καπετάν-Ουάρτων και δίχως να δώση καιρό στη μίς Κλαίρη ν' άπαντήση, πρόσθεσε:

— Είστε ή πλοίαρχος τώρα εδ'ό μέσα, μυλαίδη!... Κι' άτό σ'ας περιμένω να δώσετε τ'ο σημείο τής αναχωρήσεως!

— Είνε έτοιμα όλα; ρώτησε ή μίς Κλαίρη, με λαχτήρα. 'Η θαλαμηγού τ'ο κόμητος Μοντεχρήστου έτοιμάζεται ν' αποπλεύση;

— 'Αρχισο κιόλας να κινείται, μυλαίδη! βεβαίωσε ό καπετάν Ουάρτων. Κι' είμαι σίγουρος ότι δέν θ'ά τή χάσουμε στο δρόμο... Βλέπω, ότι ή 'Αλκυών' δέν κόμητος κι' ό «Κροκόδειλός» μου έχουν τήν ίδια άκρ.β'ως ταχύτητα!

— Τότε, άφήστε τήν «Αλκυώνα» να προπορευτή λίγο, κι' ύστερα ξεκινώμε κι' έμείς!... Δέν θέλω να άντληθούδιν ότι τούς παρακολουθούδιν!

— 'Ησυχάστε γι' αυτό, μυλαίδη... Ξέρω πολύ καλά έγώ, άπό ναυτικά κόλλα!... 'Η «Αλκυών» τραβάει κατευθείαν για τή Βώνη τής 'Αφρικής... 'Εγώ, λοιπόν, θά προπονηθώ ότι τραβάω για τ'ο λιμάνι τ'ου 'Αλγερίου... Και μόλις άνοιχτούμε στο πέλαγος, θά κάνω έπιτηδείο έλιγμό, και θά βρεθώ στο λιμάνι τής Βώνης π'ό πριν άπό κείνο!

— 'Ανάχαρη άγώνα άρχισε να σφίγγη τήν καρδιά τής μίς Κλαίρη. Κι' έξωτερικεύοντας τίς κρυφές άνησυχίες τής, ψιθύρισε:

— Είστε βέβαιος γι' αυτά πού λέτε, πλοίαρχε; Γιατί έχω

άκούσει, ότι ή θαλαμηγός «Αλκυών» είνε ή τελευταία λέξις τών προόδων τής μηχανικής! 'Ο Μοντεχρήστος έδωθε άφάνταστα ποσά, για να ναυπηγήση τή θαλαμηγού του αυτή, όσο τ'ο δυνατόν π'ό γρήγορη και καλοτάξιδη!... Κι' άν δέν τή προφτάσουμε στη Βώνη, κι' άν ό κόμητς με τούς άνηρώπους του προχωρήσουν στα βάθη τής 'Αφρικής, χωρίς να είμαι κι' έγώ εκεί, τότε... τότε πλοίαρχε θά θεωρήσω σάν φριχτό δυστύχημα αύτη τήν κατοχή μου!

'Ο καπετάν-Ουάρτων ατήλασε τ'ο κορμί του περήθνα. 'Η άμφιβολίες αυτές τής μίς Κλαίρη, ήσαν καθαρή προσβολή για τίς ταξιδευτικές ικανότητες και για τήν ταχυπλοία τ'ου «Κροκόδειλου» του. Γι' αυτό, με φωνή γεμάτη άπό άυτοπεποιθισι, βεβαίωσε:

— Είνε υπερβολικοί οι φόβοι σας, μυλαίδη!... Μπορεί να είνε γρήγορη σάν χελιδόνι, ή «Αλκυών»... 'Αλλά κι' ό «Κροκόδειλός» μου όταν καλοχորτάση, είνε γρήγορος και σβέλος σάν τούς κροκοδείλους τ'ου Νείλου!... Νά, άκούστε πώς τόν ταΐζουν και τόν καλοπιάνουν οι ναύτες μου, κάτω στο μηχανοστάσιο!

Πραγματικά, ένα δαιμονισμένο όσο κι' υπόφοβο βοητό, άκούονταν τώρα κάτω στα έγκατα τ'ου πλοίου. Οι θηρμασται τροφοδοτοσαν τή φωτιά με άφθονα κάρβουνα, ή καπνοδόχος ξερονόση θορυβοδέστατα μαδρον πηχτό καπνό και πελώριες σπιθες, κι' δλόκληρο τ'ο σκάφος τρανταζόταν άπ' τήν υπερπίεσι τ'ου άτμού κι' άπ' τ'ο μούγκρισμα τών μηχανών...

— Νά, βλέπετε άπ' τ'ο παρθυράκι εκείνο; συνέχισε ό καπετάν-Ουάρτων, δείχνοντάς τόν στρουγγυλό φεγγίτη τής καμπίνας. 'Από κεί βλέπετε τήν «Αλκυώνα», να προπορεύεται!... Στοιχηματίξτε όμως όσα θέλετε, ότι θά φτάσουμε πρώτοι έμείς στη Βώνη!... Νά, έμείς θά είμαστε πιά έξω στην προκυαμία, όταν ή «Αλκυών» θ' άρχισή να φαίνεται στόν ορίζοντα τ'ου λιμανιού.

'Η μίς Κλαίρη θεώρησε π'ό κατάλληλη για τούς σκοπούς τής, τήν πρώται αύτη. 'Ασφαλώς ένα στοιχημα, θά κεντούσε τή φιλοτιμία τ'ου πλοίαρχου περισσότερο... Θά τόν άνάγκαζε να γίνη π'ό προσεχτικός στο ταξίδι... Κι' έτσι, δέν θά τούς ξέρευε ή γρήγορη θαλαμηγός τ'ου κόμητος Μοντεχρήστου, ό όποιος άλλωστε ούτε κά υποψιαζόταν ότι ήταν άντικείμενο τής έπιμονής αυτής παρακολουθήσεως έκ μέρους τής ιδιότροπης νεαρής 'Αγγλίδος.

— Πρόθυμα στοιχηματίξω σ' ότι θελήσετε έσείς! παραδέχτηκε με γέλιο, αλλά και με σταθερό τόνο φωνής, ή μίς Κλαίρη. 'Ορίστε λοιπόν μένος σας, τούς δρους τ'ου στοιχηματός!

— 'Αν φτάσουμε π'ό τ'ο λιμάνι τής Βώνης, θά αγοράσετε ένα φυτόν στολίδι για τήν καλή μου Μινία! άπάντησε ό καπετάν Ουάρτων άνοιχτόκορδα. Δέν είνε άνάγκη να είνε θυμώμενο πλοίο, γιατί θά είνε έθνομίο

σας!

— Κι' άι μ'ας πρόλάβη ό Μοντεχρήστος, κι' εξαφανιστή πριν φτάσουμε εκεί; ρώτησε με κάποια άγωνία ή μίς Κλαίρη, — Τότε, έγώ κι' οι ναύτες μου είμαστε στη διάθεσή σας, μυλαίδη! είπε σοβαρά και με τόνο έκτιμησεως κι' άφουσσεως ό άφελής ναυτικός Νάι, χωρίς καμιά άπολύτως άμοιβή, έμείς οι έννάη άνδρες, θά σάς συνοδεύσουμε παντού—και στη Σαχάρα και στις ζούγκλες—βοηθώντας σας με δλη τήν ψυχή μας!... Και τότε νομάς θά χωριστούμε άπό σάς, όταν θάχθετε πιά βροή τ'ά ίχνη τ'ου κόμητος, κι' όταν σάς νουίσουμε πιά σίγουρη άπό κάθε είδους κίνδυνο!

Μιά τέτοια άφιλοκερής, γενναίωση, κι' αδούρημη πρότασις, συγκίνησε βαθειά τή νεαρή άριστοκράτιδα. 'Εσφιξε ρω μαλικά στο λεπτό της χέρι τήν τραχιά παλάμη τ'ου θαλασσολόγου, και με φωνή τρεμουλιαστή τού είπε:

— Σάς ευχαριστώ!... Βασίζομαι άπόλυτα σε σάς... Δέν μπορείτε να φινταστήτε όσην σημασία δίνα, στην έπιτυχία αούτ'ου τ'ου ταξιδιού μου!... Και τώρα, φωνάζτε σάς παρακαλώ τή σύζυγό σας... Θέλω να μου κάνετε τήν τιμή, να φάμε, δλοι μαζί στην καμπίνα μου!...

Τ'ο πρόγευμα ύπηρξε εύθυστότατο. 'Η μίς Κλαίρη, καθισμένη πλάι στη Μινία, δέν έπαυσε να γελάη με τίς άφελείς φράσεις και με τήν τερατώδη 'Αγγλική προφορά τής καλόκαρδης Ιθαγενούς. 'Αλλά κι' ή κυρία Κασαμάν, «κολλημένη σάν γραμματόσημο» πλάι στόν καπετάν Ουάρτων, διεσκέδαζε περιφημα έπίσης. Δέν χόρταινε να τόν άκούη να τής διηγείται τίς έξωφρενικές περιπέτειές του.

('Ακολουθεί)

